

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 10 december 2010 in zaak nr. 10/3803 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De rechtbank heeft overwogen en in hoger beroep is onbestreden dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.3.1. In het besluit van 8 januari 2010, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft de minister zich op het standpunt gesteld

dat het asielrelaas van de vreemdeling vaagheden, hiaten en inconsistenties bevat en derhalve positieve overtuigingskracht mist. Zo kan de vreemdeling aangaande het lidmaatschap van zijn vader van de Baath-partij niet concretiseren welke functie zijn vader bekleedde en wat zijn werkzaamheden inhielden. De vreemdeling heeft zijn stelling, dat hij de informatie die hij heeft verstrekt over zijn vader uit het geruchtencircuit heeft vernomen, niet aannemelijk gemaakt, nu hij heeft verklaard dat niemand hem rechtstreeks durfde aan te spreken over de daden van zijn vader omdat iedereen bang zou zijn geweest voor hem, aldus de minister. Daarbij komt dat de vreemdeling na de moord op zijn vader is ondergedoken in Spigra en heeft verklaard daar niet naar buiten te mogen, zodat het vanaf dat moment vrijwel onmogelijk moet zijn geweest om informatie over zijn vader te hebben vernomen. Voorts heeft de vreemdeling volgens de minister over de moord op zijn vader dusdanig weinig verklaard dat de minister deze gestelde moord niet geloofwaardig heeft geacht. In de verklaring van de vreemdeling dat hij ten tijde van de moord pas twaalf jaar oud was, heeft de minister geen aanleiding gezien de gestelde moord wel geloofwaardig te achten, omdat volgens de minister niet valt in te zien waarom de vreemdeling op een later moment niet alsnog navraag heeft kunnen doen naar de moord bij zijn familieleden. Voorts heeft de minister van belang geacht dat de vreemdeling op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij zou worden gezocht. Na de gestelde moord op zijn vader in 2003 heeft de vreemdeling tot 2008 bij een neef van zijn vader in Spigra gewoond, zonder dat zich daar problemen hebben voorgedaan welke aanleiding zouden kunnen hebben geven Irak te verlaten. De gestelde in 2008 ontstane problemen, die zouden zijn ontstaan nadat een vriend van zijn oom op school zou hebben verteld wie de vreemdeling en zijn broer waren en waar zij vandaan kwamen, heeft de minister niet geloofwaardig geacht omdat volgens hem niet valt in te zien waarom deze vriend dit zou vertellen.

2.4. In zijn enige grief betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. Door een eigen oordeel te geven over de verklaringen van de vreemdeling en zich niet te beperken tot de toetsing van het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, heeft de rechtbank een onjuist toetsingskader gehanteerd, aldus de minister. De rechtbank heeft niet onderkend dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling informatie over zijn vader via het geruchtencircuit heeft vernomen en heeft ten onrechte overwogen dat uit het besluit van 8 januari 2010 niet blijkt of de minister rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van de vreemdeling ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader voor de Baath-partij, aldus de minister.

2.4.1. De minister betoogt terecht dat de rechtbank, door te overwegen dat zij de minister niet kan volgen in zijn standpunt dat de omstandigheid, dat de vreemdeling uit eigen waarneming heeft verteld dat zijn vader voor de Baath-partij werkte en veel sterren op zijn schouder had niet als concretisering van de functie van zijn vader kan worden gezien en dat niet valt in te zien waarom de overige beschrijvingen door de vreemdeling van de

werkzaamheden van de vader niet kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, zich ten onrechte niet heeft beperkt tot de toetsing van het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Aldus heeft de rechtbank een onjuiste toepassing gegeven aan het hierboven in 2.3 weergegeven toetsingskader.

Voorts betoogt de minister terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij aan zijn standpunt dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling informatie over zijn vader via het geruchtencircuit heeft vernomen, onder meer ten grondslag heeft gelegd dat de vreemdeling na de gestelde moord op zijn vader in 2003 is ondergedoken in Spigra en heeft verklaard daar niet naar buiten te mogen, zodat het vanaf dat moment vrijwel onmogelijk moet zijn geweest om informatie over zijn vader te hebben vernomen. Door te overwegen dat de omstandigheid dat niemand de vreemdeling rechtstreeks durfde aan te spreken over de daden van zijn vader omdat iedereen bang zou zijn geweest voor hem, niet uitsluit dat de vreemdeling via derden informatie over zijn vader heeft kunnen vernemen, is de rechtbank hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

Ten slotte betoogt de minister terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit het besluit van 8 januari 2010 niet blijkt of de minister rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van de vreemdeling ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader voor de Baath-partij. De minister heeft in dit besluit immers overwogen dat de omstandigheid dat betrokkene minderjarig is en nog een jong kind was toen zijn vader werkzaam was voor de Baath-partij, hem niet ontslaat van de verplichting de waarheid te vertellen en volledig mee te werken aan de vaststelling van het feitencomplex. Voorts heeft de minister overwogen dat de jeugdigheid van de vreemdeling geen plausibele verklaring is voor zijn summiere verklaringen, omdat jongeren doorgaans een nieuwsgierige houding hebben en niet in valt te zien dat de vreemdeling aan zijn familieleden nooit heeft gevraagd naar de werkzaamheden van zijn vader en de manier waarop zijn vader aan zijn eind is gekomen.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 8 januari 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.6. Voor zover de vreemdeling in beroep heeft betoogd, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Irak van mei 2009, dat de minister niet heeft onderkend dat hij als familielid van een lid van Baath-partij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van geweld, faalt dit betoog. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt immers dat de minister in redelijkheid het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.7. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat in de provincie Nineveh in Irak geen sprake is van de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en

onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) dan wel de uitzonderlijke situatie ("most extreme case") waar artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) betrekking op heeft.

2.7.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, zoals dat luidde voor de inwerkingtreding van de Wet van 20 mei 2010 tot wijziging van de Vw 2000 in verband met het aanpassen van de asielprocedure (Stb. 2010, 202), voorzag reeds in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag bood voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, (JV 2008/329) - ook zag op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Thans is de uitzonderlijke situatie, beschreven in voormeld artikel van de richtlijn, uitdrukkelijk opgenomen in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.7.2. In het licht van de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraken van 5 januari 2010 in zaak nr. 200906893/1/V2, van 24 september 2010 in zaak nr. 201001187/1/V2 en van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2; www.raadvanstate.nl) heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Irak, in het bijzonder in Nineveh, sprake is van de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, dan wel de uitzonderlijke situatie ("most extreme case") waar artikel 3 van het EVRM betrekking op heeft.

Deze beroepsgrond faalt.

2.8. Anders dan de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, heeft de minister niet nagelaten te beoordelen of de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van

artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. De minister heeft zich in het besluit van 8 januari 2010 gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de vreemdeling hier niet voor in aanmerking komt.

2.9. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.10. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 december 2010 in zaak nr. 10/3803;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

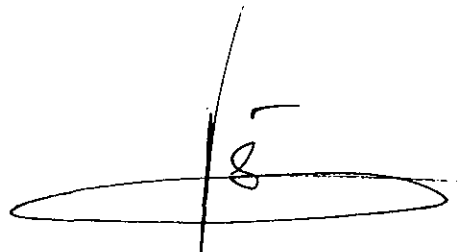
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2012

512.

Verzonden: 3 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser